

Přechod Ötztálských Alp

+ výstup na ledovcové vrcholy Similaun a Wildspitze

čtvrtek 28.9. - neděle 1.10.2006

posádka č. 1: Karel, Bob, Danča, Brácha

posádka č. 2: Janek, Luboš, Lampík, Saša

posádka č. 3: Pytlík, Mártý, Viktor, Sabča

Před odjezdem...

Jaké bude počasí??? Tak tuhle otázku jsem si před blížícím se dnem odjezdu do vysoko položených Ötztálek pokládal stále častěji. Po několik předchozích víkendů jsme si užívali slunečného babího léta a vznikají tudíž pochybnosti, zda nám příjemné teplé klima zůstane nakloněno i po nadcházející čtyři dny. Wetterservis na alpenverein.at, wetter.orf.at, windguru.com, wetteronline.de, předpovědní modely na serveru university v Basileji – jde mně z těch všech předpovědí hlava kolem, nicméně docházím k jednotnému závěru, že po dočasném zhoršení počasí v 1. polovině týdne se má od čtvrtka nad Alpy opět vrátit teplé a slunečné počasí, i když s možností menších dešťových přeháněk. Každopádně však jedeme, s počasím to nějak dopadne!

Den první

Ve středu o půlnoci odjíždí naše posádka z Prahy směr Mnichov, Garmisch, Sölden a Vent. Při závěrečném stoupání do Ventu se ze zamračeného údolí dostáváme nad mraky pod sluncem ozářené vrcholky Ötztálských Alp. Nacházíme a probouzíme ostatní členy výpravy, kteří dorazili již v noci před námi, snídáme, radíme se s mapou a jako ambiciózní cíl dnešního dne určujeme ledovcový vrchol Similaun (3.606 m). Na Martin-Busch-Hütte (2.501 m) se ubytováváme v Matratzenlageru, dáváme rychlý oběd na prosluněné terase a jen s nutným ledovcovým vybavením vyrážíme pokořit ledem obklopený vrchol Similaun. Kousek za Similaunhütte (3.019 m) nasazujeme mačky, do rukou bereme cepíny a ve dvou lanových družstvech se během dvou hodin dostáváme k vrcholovému kříži. Nad italskou stranou oblačno, jinak si však užíváme nádherné výhledy na ledovce pod námi a okolní vrcholky. S těžkýma a bolavýma nohama, avšak s pocitem uspokojení dorážíme něco před sedmou zpět na Martin-Busch-Hütte, vaříme večeři, dáváme pivo nebo alternativně horkou čokoládu mit Rum a bezprostředně po ulehnutí upadáme do kómatu.

Den druhý

V poklidu se probouzíme, není kam spěchat, je odpočinkový den - nějakých 6 hodin cesty na chatu Hochjochhospiz. Na hřebenu těsně pod vrcholem Saikogel (3.360 m) se při polední siestě zamýšlíme nad Bobem položenými otázkami typu jak vysoko může vylétnout pták nebo jaký objem má ledovec pod námi a diskutujeme nad dopadem globálního oteplování – roztaje-li všechnen led, nebudeme muset tahat všechno to těžké ledovcové vybavení.

Cestou dále jdeme kolem Ombrometru, což je..... přístroj na měření deš'tových nebo sněhových srážek za určitý interval. Záhada Ombrometeru budiž tedy rozřešena. Na základnu Hochjochospiz (2.413 m) přicházíme v poklidu kolem čtvrté hodiny a rovnou zabíráme místa ve Winterraumu, relaxujeme, procházíme se, vaříme něco k snědku a kujem plány na další den. Večer pak doráží i Lampík se Sašou, kteří si užívají ničím a nikým nerušenou dovolenku a jdou okruh nad Ventem v opačném směru.

Den třetí

I tento den je dnem relaxování a sbírání sil na zítřejší plánované dobytí Wildspitze. Po snídani se loučíme s naší sólo dvojicí a pokračujeme směrem na Vernagthütte (2.766 m), vychutnáváme si malou svačinu, obdivujeme zdejší útulný Winterraum a pozorujeme na dlouhou zimu dobře zásobené sviště. Po poledni se nám postupně začíná zatahovat a fouká studený vítr. Že by nějaká fronta?

Kolem třetí hodiny přicházíme na Breslauer Hütte (2.844 m), základnu pro zítřejší výstup, vaříme malý oběd a jdeme se nalehko podívat na nedaleký vrcholek Urkundkolm (3.140 m) – výhled je pěkný, jen by mohlo být o něco tepleji. Cestou zpět ještě jemně upravujeme kamenného mužíka, snad si tím nakloníme místní bohy...

Večer pak chvíli mrholí, je chladno a v natřískané jídelně Winterraumu není k hnutí. Vzdávám se a jídlo si jdu raději uvařit ven pod přístřešek. S plným žaludkem pak trocha konverzace a po deváté již všichni uleháme – zítra se vstává za úsvitu!

Den D

Cíl – Wildspitze (3.770 m). Ráno počasí nic moc, fouká studený vítr a nad námi se honí tmavé mraky. Jsme ale naštěstí dostatečně motivováni, abychom v sedm ráno vyrazili. Přes klíčové místo, strmý zledovatělý svah a následný skalní žlab se nás vydává pouze 6. Nahoře v sedle Mitterkarjoch (3.468 m) nás poprvé vítá slunce, viditelnost na ledovci Taschachferner je dobrá. Vážeme se tedy do lan a ve dvou skupinkách po třech stoupáme východním směrem k jižnímu vrcholu Wildspitze. Jako zázrakem se náhle z mraku vynoří vrcholový kříž, jen kousek nad námi. Ještě krátká skalní partie a jsme tam. Z vrcholu pozorujeme sluncem ozářený ledovec pod námi, kocháme se co hrdlo ráčí, pár loveckých fotek a už si užíváme pohodový sestup zpět do sedla Mitterkarjoch. Bob si ještě dává pár cvičných pádů do regulérní ledovcové trhliny a už slézáme a slaňujeme zpět na údolní ledovec. Trochu napětí nám způsobí padající kamení a zamotané lano, které nemohu při slaňování rozmotat. Nakonec se naštěstí zadaří, avšak vzápětí zjišťujeme, že nám ho chybí tak 4 metry. Bereme tedy do ruky cepíny a chvíli si hrajeme na datly – opatrně sestupujeme. Pod ledovcem všichni sundáváme mačky a mažeme zpátky na Breslauer Hütte kam docházíme přesně o půl druhé. Celkový čas výstupu a sestupu: 6,5 hodiny, 3,5 tam a necelé 3 hodiny zpátky.

Ve dvě hodiny, po malé svačině, pak nabíráme kurz Vent – parkoviště. Ten sestup..., ten dá vždycky pořádně zabrat. Živí a zdraví, uspokojeni z vydařené akce, odjíždíme před čtvrtou hodinou zpět do Prahy.